

ζόμενοι στα πανεπιστήμια, οι εκπαιδευτικοί των άλλων βαθμίδων. Έχουμε την εμπειρία του κινήματος για το άρθρο 16.

Αν επιτρέψουμε στην κυβέρνηση της τρούικας και στους υποστηρικτές της να επιβάλουν τα σχέδιά τους, το Πανεπιστήμιο δεν θα είναι πλέον ούτε δωρεάν, ούτε δημόσιο, ούτε πανεπιστήμιο. Θα είναι ένα εκπαιδευτήριο που θα λειτουργεί σαν ανώνυμη εταιρεία και θα παρέχει κατάρτιση, χωρίς ελευθερία στη δι-

δασκαλία, την έρευνα και στη διακίνηση ιδεών. Θα είναι το «πανεπιστήμιο» του «Μνημονίου» και του ΟΟΣΑ.

Κανένας διάλογος μ' αυτούς που κατεδαφίζουν το δημόσιο πανεπιστήμιο!

Δεν θα συνεισφέρουμε με τις προτάσεις στην πραγματοποίηση μιας καλύτερης επίθεσης από μέρους των κοινωνικών κανιβάλων.

Μόνος δρόμος είναι η αντίσταση και ο συλλογικός αγώνας για την αποτροπή.

Έκκληση για το διάλογο και την κοινή δράση της Αριστεράς*

Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση έχει σαρωτικές επιπτώσεις σ' όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής. Στην οικονομία, στην πολιτική, στον πολιτισμό, στη συνείδηση. Η βίαιη αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων, η κατάργηση κοινωνικών δικαιωμάτων και η ματαίωση των ονείρων και των προοπτικών της νεολαίας δεν είναι συγκυριακές επιλογές, όπως υποστηρίζει η κηδεμονευόμενη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, αλλά οργανωμένοι τρόποι μόνιμης υποβάθμισης της εργατικής τάξης και των εργαζόμενων στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας.

Σ' αυτό το συνεχώς αυξανόμενο κλί-

μα αβεβαιότητας και ανασφάλειας η Αριστερά, κοινοβουλευτική και εξωκοινοβουλευτική, οφείλει να αρθεί επιτέλους στο ύψος των περιστάσεων και να ανταποκριθεί στις ανάγκες των εργαζομένων. Ανάμεσα στους πολιτικούς χώρους της Αριστεράς υπάρχουν αναμφισβήτητες διαφορές, όπως για παράδειγμα αυτές που αφορούν τη θέση της Ελλάδας στην Ε.Ε., αλλά και οι σχετικές με τον τρόπο μετάβασης στο σοσιαλισμό, το περιεχόμενο και τη μορφή που αυτός θα έχει τον 21ο αιώνα – ζήτημα που οπωσδήποτε πρέπει να διερευνηθεί και να συζητηθεί με συντροφικό τρόπο, σε μια περίοδο μάστιχα που η δομική κρίση του καπιταλι-

* Το παρόν κείμενο αναδημοσιεύεται από την ιστοσελίδα www.aristerovima.gr.

σμού θέτει «επί τάπητος» τον στρατηγικό στόχο της σοσιαλιστικής εναλλακτικής. Σήμερα όμως αυτές οι υπαρκτές διαφορές γίνονται συχνά τροχοπέδη στην πραγματική ανάγκη οργανωμένης αντίστασης του εργαζόμενου λαού απέναντι στην πιο αντιδραστική, αντιλαϊκή, ταξική πολιτική που γνώρισε η χώρα μας, τουλάχιστον στην εποχή της λεγόμενης «μεταπολίτευσης».

Είναι ιστορικό καθήκον όλων των πολιτικών κομμάτων και οργανώσεων της Αριστεράς, ανεξαρτήτως του ειδικού τους βάρους, να βρουν εκείνα τα ζητήματα –και είναι πολλά– που μπορούν να οδηγήσουν σε ενότητα δράσης, ανταποκρινόμενα στις διαθέσεις των εργαζόμενων στρωμάτων, των ανέργων και της νεολαίας για συσπείρωση των δυνάμεων του κινήματος. Με όρους συλλογικού ηγεμόνα και οργανωτή, να διευκολύνουν έτσι τις κοινωνικές διεργασίες, τις αυθόρμητες και συνειδητές συμμαχίες των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς. Να απομονώσουν πρακτικές τυφλής βίας και αδιέξοδων δήθεν αντιεξουσιαστικών ξεσπασμάτων αλλά και κάθε δεξιόστροφη «αριστερή» φρασεολογία που διευκολύνει τελικά τις κυβερνητικές επιλογές. Να δώσουν πολιτική προοπτική στους κοινωνικούς αγώνες συμβάλλοντας στην ανάπτυξή τους. Να βοηθήσουν εργαζόμενες μάζες, που βρίσκονται

εγκλωβισμένες σε άλλες πολιτικές επιλογές, να αγωνιστούν για τα πραγματικά δικά τους συμφέροντα. Να αναπτύξουν πρωτοβουλίες θεωρητικού διαλόγου ανάμεσα σ' όλους τους φορείς της Αριστεράς, με άξονα την υπέρβαση του καπιταλισμού.

Χωρίς να εγκαταλείπουν τους στρατηγικούς στόχους τους, ούτε τις συζητήσεις, τις διαφορές, τις διαφωνίες γι' αυτούς, οι πολιτικές δυνάμεις της Αριστεράς, εντός και εκτός του κοινοβουλίου, μπορούν και πρέπει να συναντηθούν στη διαμόρφωση μιας ρεαλιστικής πολιτικής πρότασης και κοινής δράσης για την αντιμετώπιση της κρίσης προς όφελος των εργαζομένων στην προσπάθεια εξόδου απ' αυτήν. Ζητήματα όπως η αντιμετώπιση θεσμικών μορφών καπιταλιστικής ολοκλήρωσης (Ε.Ε., ΟΝΕ, ΔΝΤ), η παύση πληρωμών και η διαγραφή του χρέους, το αίτημα εθνικοποίησης τραπεζών, η ρήξη με τις πρακτικές του τραπεζικού και του επιχειρηματικού κατεστημένου, καθώς και η αντιμετώπιση της βίαιης επίθεσης του κεφαλαίου με ριζική αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου, αλλά και η υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών, μπορούν να αποτελέσουν τη βάση τέτοιων διεργασιών.

Αριστερό Βήμα
Αθήνα, 13 Ιουλίου 2010